

som den øverste Styrer paa Øerne, Opsynsmanden, nægter dem at udøve Jagten. Det, som de særlig jage efter, er Sælhundede, og naar Vejret ikke tillader disse Folk at gaa ud paa Havet og fiske, kunne de forøge deres Indtægter ved at gaa paa Jagt efter Sælhundede. Det er bekendt, at Staten paa Finansloven giver en Præmie for Udryddelse af Sæler. For hver Sæl, en Mand kan dræbe, kan han faa en Præmie udbetalt af Staten, og det ligger altsaa i Statens Interesse at faa dræbt saa mange Sæler som muligt, da Sælen er et meget graadigt og skadeligt Rovdyr, der fortærer overordentlig store Mængder af Fisk. Men Befolkningen paa Hirtsholmene paastaar, at Opsynsmanden nægter dem at udøve denne Jagt. Den højtærede Minister udtalte, at enhver kunde udøve Jagten paa sit Jordstykke. Men det er vist saaledes deroppe, at de Jordstykker, som den enkelte Fisker har, ere ganske smaa, maa-ske en Have, og den Jagt, som kan udøves der, kan ikke betyde ret meget. Nej, det, som man ønsker, er at faa Lov til at jage paa Øernes Kyster og dræbe de Sæler, som lægge sig op paa Stene og saadanne Steder for at sove og sole sig. Det kan blive en Indtægtskilde for disse Folk, og hvis de ikke kunne faa Lov til at udøve denne Jagt, paastaa de, at det vil blive meget vanskeligt for dem at ernære sig med Familie. Det er nødvendigt, at der holdes en Befolkning paa disse Øer. Jeg ved, at der er Folk, som ere flyttede derfra og overfor mig have udtalt, at Grunden til, at de vare flyttede derfra, var, at de vanskelig kunde ernære sig, fordi Bestyreren lagde dem Hindringer i Vejen for Udøvelsen af Sælhundejagt. De samme Folk udtalte ogsaa for mig — jeg kan dog ikke indestaa for Sandheden —, at Bestyreren kunde invitere Selskaber fra Frederikshavn, som i Forening med ham drev Jagt paa Øerne, og det er jo underligt, at det kan tillades, medens der lægges Hindringer i Vejen for de Folk, som naturlig ere henviste til at udnytte Jagten som Næringsvej.

Endvidere har der været ført Klage over Boligernes Vedligeholdelse, over, at Tagene f. Eks. ere saa daarligere, at det regner ned i Husene. Husene deroppe tilhøre Staten, og Staten har som Følge deraf Pligt til at vedligeholde dem. Man kan ikke lade dem forfalde, og man kan heller ikke lade Befolkningen flytte bort fra disse Smaaøer, fordi der maa være Folk til Stede til at betjene Redningsvæsenet deroppe. Jeg vil derfor ligesom

den højtærede Ordfører haabe, at disse Forhold maa blive gjort til Genstand for Undersøgelse.

Schack: Til det af Ministeren stillede Forslag under § 26, hvori der staar, at det Beløb, som er bevilget til Torpedobaade, skal nedsættes med 200,000 Kr., kan jeg slutte mig, idet Ministeren udtaler, at det vil blive vanskeligt at fremme Arbejderne ved Bygningen af disse Baade saa hurtigt, at hele det anførte Beløb vil kunne komme til Anvendelse i nævnte Finansaar, og han forbeholder sig i det følgende Finansaar at søge det ved Loven af 30. September 1909 fastsatte Beløb til saadanne Arbejder forhøjet med et tilsvarende Beløb. Jeg kan, som sagt, slutte mig hertil, fordi det viser, at der her ikke er Tale om nogen som helst Nedsættelse, det er kun en simpel Udsættelse, som er nødvendiggjort af forskellige Forhold, og Ministeren henholder sig desuden til, at man næste Aar vil søge at faa det tilsvarende Beløb. Jeg takker Ministeren for den loyale Stilling, han har indtaget overfor Marineministeriets Budget. Den slaar alle de socialdemokratiske Fraser til Jorden om, at dette Forslag betyder en Nedsættelse af det i Loven vedtagne, og om, at det skal nok blive forhindret, at de Beløb, som ere bevilgede til Marinen, komme til Anvendelse. Som sagt, jeg takker den højtærede Forsvarsminister for hans Holdning her.

Jeg vender mig saa til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Han talte om Arbejderne paa Orlogsværftet, og jeg kan fuldstændig give det, han sagde, min Tilslutning, jeg skal senere komme tilbage til dette Spørgsmaal. Han indrømmede, at den paagældende Lønningslov er meget gammel. Det er fuldkommen rigtigt, men endnu ældre var Officerernes Lønningslov. Det var de sidste, som fik Lønningsforbedring, efter at alle andre, baade civile og militære Embedsmænd, havde faaet det. Saa udtalte det ærede Medlem, at Officererne levede ikke af Patriotisme alene, at de havde et særdeles aabent Øje for de materielle Goder. Jeg indrømmer, at de ikke leve alene af Patriotisme. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa et gammelt Ord, som siger, at uden Mad og Drikke duer Helten ikke. Selvfølgelig maa de have noget at leve af, og synes egentlig det ærede Medlem, at man kan stille det op som noget paafaldende, at de have faaet Lønningsforbedring, efter at de have